

o ní použito předpisů o formálnosti smlouvy hlavní, tedy vyžaduje-li se ku platnosti svatební smlouvy dle §u 1 zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák. formy notářského spisu, je této formy ze zákona potřeba i ku předběžné smlouvě, jak i to odvolací soud správně vyslovil. Poněvadž sporná smlouva předběžná ve formě notářského spisu nebyla sdělena, dlužno o ní dle §u 883 obč. zák. a dle §u 1 zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák. považovati, že je neplatná, žalobní nárok po právu nemůže se o ní opírat a proto už z tohoto důvodu právem bylo odvolacím soudem o žalobním nároku rozhodnuto zamítavě.

Čís. 2609.

Návrh žalobce na odstoupení spisů příslušnému soudu (§ 261 odstavec šestý c. ř. s.) jest neřípustným, vzal-li soud sám od sebe na přetřes otázku příslušnosti. Vznese-li nicméně žalobce návrh na odstoupení a soud mu vyhověl, má žalovaný právo stížnosti.

(Rozh. ze dne 9. května 1923, R II 123/23.)

Z e m s k ý s o u d v B r n ě prohlásil se sám od sebe věcně nepřislušným k řízení o žalobě, a odmítl žalobu, načež žalobce navrhl, by spisy byly postoupeny okresnímu soudu v I., kterémužto návrhu zemský soud vyhověl. R e k u r s n í s o u d zrušil usnesení ve výroku o odstoupení spisů. D ů v o d y: Co se týče výroku o postoupení spisů okresnímu soudu v I. po právoplatnosti usnesení, jest výrok ten počínaným, neboť jen, namítá-li žalovaný nepřislušnost, může žalobce navrhnouti, by soud pro případ, že by námitce bylo dáno místo, postoupil žalobu soudu, žalobcem uvedenému. Vyhoví-li soudce takovému návrhu a spojí-li usnesení o nepřislušnosti s výrokem o postoupení spisů soudu, žalobcem pojmenovanému, není ovšem proti takovému usnesení oprávněného prostředku, leč by šlo o rozhodnutí o nákladech sporu o příslušnost (§ 261 c. ř. s.). O takovýto případ však zde nejde, neboť v tomto sporu soud z moci úřední shledal svou nepřislušnost a proto bylo jeho povinností, postupovati dle §u 43 j. n., dle něhož soud dovolaný, pokládá-li se býti nepřislušným pro nepřislušnost, ani dohodou stran nezhojitelnou má žalobu prostě odmítnouti. Návrh žalobcův na postoupení spisu okresnímu soudu v I. byl zde tedy naprosto nepřípustným a, když mu bylo prvním soudem vyhověno, jest rekurs proti tomu podaný nejen přípustným, ale i odůvodněným.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu žalobce.

D ů v o d y:

Pokud dovolací stěžovatel napadá usnesení rekursního soudu z té příčiny, že usnesení první stolice, jímž bylo prohlášeno, že budou spisy po právní moci usnesení odstoupeny okresnímu soudu v I., bylo zrušeno, nelze jeho názoru sdílet. Přehlížíť úplně, že z toho, že dle novelizovaného §u 261 c. ř. s. byl rekurs do usnesení, jímž bylo námitce nepřislušnosti žalovaného vyhověno a usneseno, žalobu žalující stranou jmenovanému soudu odstoupiti, omezen výlučně na náklady tohoto

sporu, nelze dovozovati, že by ustanovení to platilo i v případě, kde soud bez námítky žalovaného, sám z moci úřední otázku příslušnosti vezme na přetřes a o ní rozhodne. V takovém případě naopak jest zavdána žalovanému příčina, by napadl toto usnesení, vždyť nemůže a nesmí býti zkrácen ve svých právech návrhem žalobce na odstoupení žaloby příslušnému soudu — přičiliť by se to i zásadě rovného slyšení stran — a musí mu tedy býti právo rekursu přiznáno. Tím spíše musí mu býti přiznáno právo rekursu do usnesení o odstoupení žaloby soudu, žalující stranou označenému, byl-li návrh ten učiněn i v případě, kde se soud otázkou nepřislušnosti zabývá z moci úřední, jelikož návrh tento přísluší žalobci dle Šu 261 c. ř. s. j e n v případě, kde se rozhoduje o námítce nepřislušnosti a nikoli též z moci úřední. Tento případ není řešen v posledním odstavci Šu 261 c. ř. s., nýbrž platí tu ustanovení Šu 43 j. n. a §§ 514 a násl. c. ř. s. a dle těchto není rekurs vyloučen.

Čís. 2610.

Ten, komu bylo zboží neoprávněně vydáno, jest práv z obohacení a jest povinen vydati to, co měl ještě v rukou v den, kdy se dozvěděl, že mu bylo zboží neprávem vydáno.

(Rozh. ze dne 11. května 1923, Rv I 836/22.)

Max R. koupil od Jana K-a dle faktury ze dne 10. března 1920 pro Úřednický spotřební spolek v S. mýdlo a zaplatil za ně Janu K-ovi fakturovaných 3834 Kč. Jan K. zaslal zboží k příkazu Maxa R-a shora uvedenému úřednickému spolku, avšak nedopatřením speditera Antonína B-a bylo zboží vydáno všeobecnému okresnímu spotřebnímu družstvu v S., jež je rozprodalo. Antonín B. zaplatil Maxu R-ovi fakturovanou cenu a domáhal se zaplacení její na všeobecném okresním spotřebním spolku. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e uznal žalobní nárok z polovice po právu, shledav zavinění na obou stranách (§ 1304 obč. zák.), o d v o l a c í s o u d uznal dle žaloby, vyloučiv žalobcovo spoluzavinění.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Nižší soudy a zejména také odvolací soud pochybily při posouzení věci po stránce právní. Žalobce nežaluje z důvodu náhrady škody a neopírá tedy žalobu o zavinění žalovaného družstva, nýbrž tvrdí, že žalované družstvo tím, že sporné mýdlo omylem bylo mu vydáno a že žalobce následkem toho musel Maxu R-ovi jako vlastníku zboží nahraditi fakturovaných 3834 Kč, za něž on zboží od Jana K-a koupil, j e s t n a j e h o ú k o r o b o h a c e n o, a žádá, by mu toto obohacení, rovnající se dle jeho mínění oněm 3834 Kč, bylo žalovaným družstvem vydáno. Bylo proto sporný případ posouditi dle ustanovení Šu 1431 až 1437 obč. zák., dokud žalobce nezměnil žalobní důvod a změna nebyla právoplatně připuštěna (§ 235 c. ř. s.). S tohoto právního stanoviska má se